

ЗОРАН ГРЕБЕНАРОВИЋ
ZORAN GREBENAROVIĆ

БЕОГРАДСКИ
ЛАВИРИНТИ

ДЕЦЕМБАР 2018. - ЈАНУАР 2019.

BELGRADE
LABYRINTHS

DECEMBER 2018 - JANUARY 2019

Бесконечно струјање, 2018, 201x121, акрил на платну
Infinite flow, 2018, 201x121, acrylic on canvas

На насловној страни:
Београдски лавиринт, 2017,
122x122, златни листићи(23ц) и
лапис лазули(авг.)

On the cover:
Belgrade Labyrinth, 2018,
122x122, gold leaves (23c) & lapis
lazuli (Avg.)

Поводом нових слика “Београдски лавиринти” Зорана Гребенаровића

With regard to the new paintings “Belgrade Labyrinths” of Zoran Grebenarović

После низа запажених самосталних изложби целих циклуса слика различитих језичких и тематских својстава, као и монографије са студијским текстовима Ирине Суботић и Лидије Мериник у издању Вујичић колекције 2012, сликарски опус Зорана Гребенаровића чврсто је уграђен у токове српске уметности последњих деценија 20. века, али тиме његова сликарска активност не само да није у потпуности заокружена него се и даље развија у досад непознатом, можда чак и неочекиваном смеру. Гребенаровић се на домаћој уметничкој сцени појавио почетком осамдесетих година прошлог века, у времену бурних уметничких превирања у знаку ревитализације сликарства у контексту тадашње културне и уметничке климе обележене појмовима постмодерна/постмодернизам. Но, уместо тада веома раширене фигуративне и наративне „нове представе“ издвојио се једном специфичном врстом апстракције каква је подсећала на, такође актуелну, „нову геометрију“. Подсећала, али се и са тим правцем поистиветила, зато јер је убрзо постало евидентно да његова апстракција поседује другачије изворе настанка, као и засебне формалне и духовне карактеристике.

Уметничко формирање Зорана Гребенаровића, уобичајено за већину тадашњих младих београдских уметника (Школа у Шуматовачкој, Академија ликовних уметности коју он завршава 1981), толико је и другачије по томе што ће се већ средином 1982. наћи у Њујорку учествујући у једној посве нововљивој не само уметничкој, него и животној атмосфери Ист Вилиџа, о којој ће етапи своје уметничке биографије сведочити у разговору са Нином Живанчевић објављеном у њеном тематском блоку под називом East

After an array of noted independent exhibitions of entire cycles of paintings with varying narrative and thematic features, as well as a monograph with the text by Irina Subotić and Lidija Merinik issued by the Vujić collection in 2012, the painting opus of Zoran Grebenarović was firmly embedded in the Serbian art heritage of the final decades of the 20th century; yet, with this, not only was his artistic activity not rounded up in its entirety, but it continues to develop in a still unfamiliar, and perhaps even unexpected direction. Grebenarović appeared on the local art scene at the beginning of the 1980's at the time of tempestuous artistic turmoil marked by a revitalization of art in the context of a cultural and artistic climate imprinted with the concepts of the postmodern/postmodernism. However, rather than distinguishing himself with the then very widespread figurative and narrative “new notion”, he stood out with a specific kind of abstraction that was reminiscent of the then likewise current “new geometry”. It reminded one of, as well as identified with, that movement because it soon became evident that his abstraction possessed a different creative providence, as well as distinct formal and spiritual characteristics.

The artistic development of Zoran Grebenarović, was as usual for most of Belgrade's young artists at the time (Šumatovačka art school, the Academy of Fine Arts where he graduated in 1981), as it was different by that fact that already by mid-1982, his works could be found in New York, participating in an atmosphere in East Village that was entirely non-replicable both in terms of art and life, a stage of his artistic biography that he testifies about in a conversation with

Village (1980-1990) – Декада рококоа постмодерне у часопису Момент, 23-24, 1991/1995. Гребенаровић ће тада имати прилике да на извору упозна велико савремено америчко сликарство, али и још пре, да урони у она турбулентна збивања у којима је настајала – како он сам каже – „једна потпуно жива уметност, атрактивна, те сам и ја ушао у тај катао где се кувала та чудна чорба.“ А та „чудна чорба“ била је, између осталог и у његовом случају, нека врста неусагласиве мешавине текућих тенденција са пребирањем по залихама историје уметности, конкретно попут реконструкције prizora према Рафаеловој Атинској школи. Прекидајући привремено њујоршки боравак, Гребенаровић долази у Београд да приреди самосталну изложбу у Галерији Дома омладине 1983., да би се дефинитивно вратио 1986. године, одмах се укључујући у динамична збивања на тадашњој југословенској уметничкој сцени најпре учешћем у првим сарајевским Документима и на седмом дубровачком Салону 1987. (на позив Томажа Брејца), потом самосталним изложбама у Колегијуму артистичкуну у Сарајеву и у Галерији Еqrна у Љубљани 1988. и у Салону Музеја савремене уметности у Београду 1989. године.

Осим у контексту српске постмодерне уметничке сцене осамдесетих, Гребенаровићево дело разматрано је, такође, и у контексту „радикалне апстракције“ (у тексту Иване Беновић у књизи Радикална апстракција. Апстрактно сликарство и границе приказивања, Београд 2013.), заједно са представницима минималистичког, примарног, аналитичког и неомодернистичког сликарства, од којих се ипак приметно разликује пореклом и модалитетима својих верзија апстрактне слике. Гребенаровићева „радикалност“ није, наимае, толико у типологији језика његовог апстрактног сликарства, визуелно атрактивног и стога унутар, уместо изван естетских мерила ликовности, колико у уметничким и животним преображајима у које се упуштао доследно променама места боравка и деловања. Јер, Гребенаровић је у младости био један од актера генерацијског, типично београдског, урбаног ликовног и музичког «новог таласа» чију је атмосферу током свога вишегодишњег њујоршког периода заменио и допунио интензивним живљењем на попришту Ист Вилица. Можда, да би се спасао од овог неповратног „убрзаног сагоревања“ одлучио се „повратку реду“, натраг у Београд, отишавши у другу крајност

Nina Živančević, published in her themed issue entitled East Village (1980-1990) – A Decade of Rococo Postmodernism in Moment magazine, 23-24, 1991/1995. Grebenarović had the chance to be introduced to the great modern American art at its source, but even more so, to dive into those turbulent scenes that created – as he himself says – „an entirely alive, attractive art and so I too stepped into that melting pot, where that strange broth was brewing.“ And that „strange broth“ was, in his case as well, a type of uncoordinated mix of current tendencies coupled with an unearthing of the stores of art history, specifically like the reconstruction of a scene according to Raphael’s The School of Athens. Temporarily interrupting his New York sojourn, Grebenarović arrives in Belgrade to prepare an independent exhibition in the Youth Center Gallery in 1983, before he made a definite return in 1986, immediately joining in with the dynamic happenings of the Yugoslavian art scene at the time, by participating in the first Documents in Sarajevo and at the 7th Dubrovnik Salon in 1987 (per invitation by Tomaž Brejc), then with independent exhibitions in the Collegium Artisticum in Sarajevo and in the Eqrna gallery in Ljubljana in 1988, as well as in the Museum of Modern art in Belgrade in 1989.

Apart from being considered in the context of the Serbian postmodern art scene of the eighties, the work of Grebenarović was also viewed in the context of „radical abstraction“ (in the text by Ivana Benović in the book Radical abstraction. Abstract painting and the boundaries of representation, Belgrade 2013.), along with the representatives of the minimalist, primary, analytical and neo-modernistic art, from whom he is still noticeably distinguished by his origin and the modalities of his version of an abstract painting. The “radicalness” of Grebenarović was, indeed, not found as much in the language typology of his abstract paintings, visually attractive and therefore within rather than outside of the aesthetic scope of art, as much as in the artistic and life transformations that he consistently indulged in, in accordance to his place of living and working. As it were, in his youth Grebenarović was one of the participants of a typically urban Belgrade artistic and musical „new wave“ generation, the atmosphere of which he replaced and supplemented with his multiple-year New York period and the intense living on the East Village

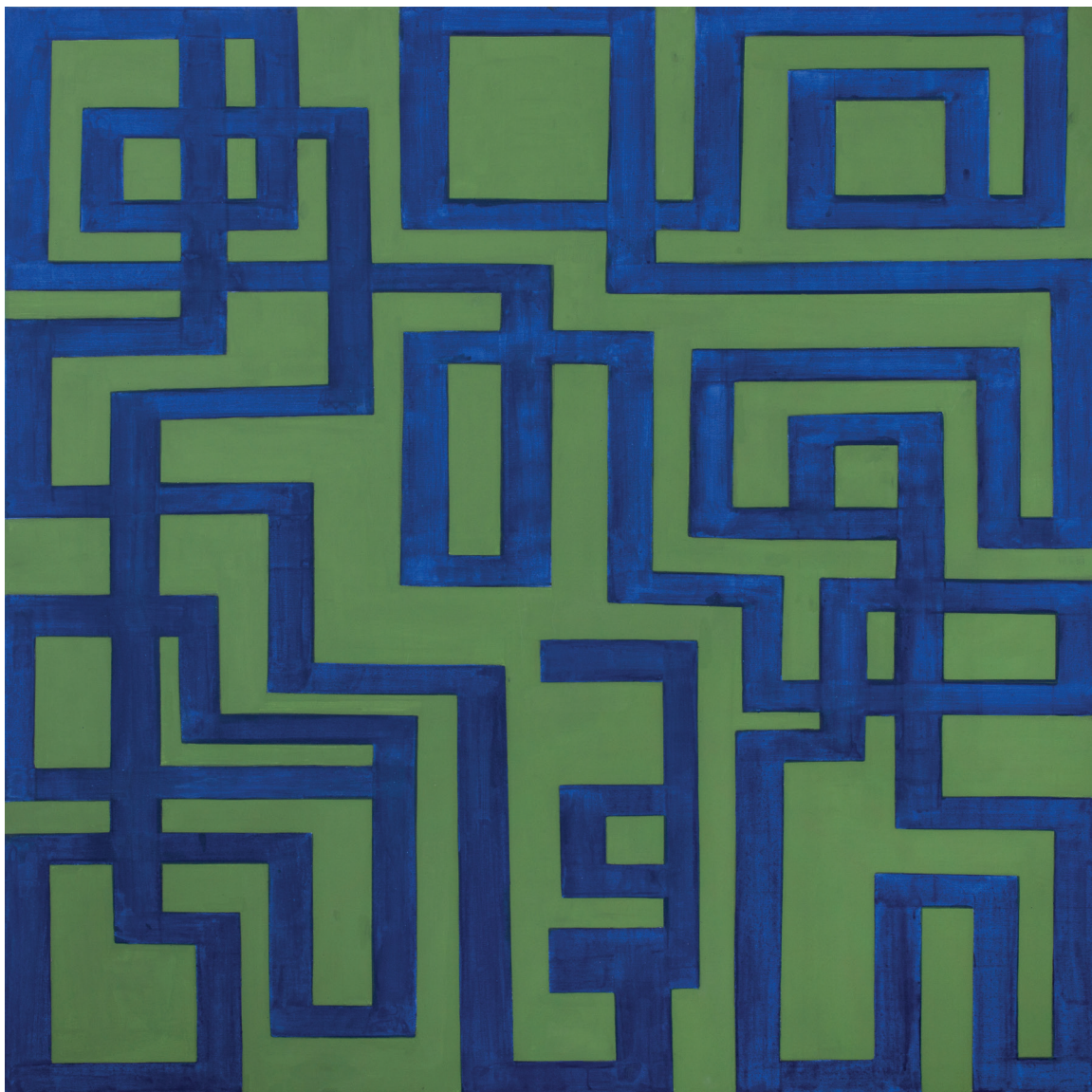
Несташни троуглови, 2016, 69x69, каширани папир на шпер плочи
Mischievous triangles, 2016, 69x69, laminated paper on plywood

и посветивши се сликању животописа и иконописа, чак привремено напуштајући апстракцију у циклусу Град Ниш изложеном у тамошњој Галерији савремене ликовне уметности 2000. године. Гребенаровић поимање сликарства са референцама на историјски модернизам, постсликарску апстракцију и медијевално наслеђе, дакле у распону између светске ажурности и домаће традиције, управо по том необичном и чак парадоксалном споју, налази своје апартно место у токовима српске уметности на прелазу из позног двадесетог у рано двадасетпрво столеће.

Сведочећи о изворима сопственог поимања уметности, Гребенаровић је истицао, а критика која је тумачила уметников рад то је сведочење прихватила, да се порекло његове геометрије налази у традицији византинске средњовековне естетике, управо по чему се он, наводно, битно одваја од тада актуелног *нео-гео* тренда. Потврђена од стране самог уметника, теза о специфичним *genius loci* својствима Гребенаровићевог сликарства чини се да, ипак, не мора да буде у искључивој супротности са могућношћу његове идејне сродности са неким од типичних токова

plain. Perhaps in order to save himself from this irreversible „accelerated combustion“ he decided to „return to order“ back in Belgrade by going to the opposite extreme and dedicating himself to painting frescoes and icons, even temporarily abandoning abstraction in the City of Niš cycle, which was displayed in the Gallery of Contemporary Fine Arts in 2000 there. Grebenarović's understanding of art with reference to historical modernism, post-painterly abstraction and Medieval heritage, therefore in the range between the global *au courant* and local tradition, finds its autochthonous place in the heritage of Serbian art precisely through that unusual and even paradoxical juncture, at the transition from the late Twentieth into the early Twenty-first century.

Testifying about the sources of one's own understanding of art, Grebenarović pointed out, and the critique that had considered his works agreed and accepted that testimony, is that the origin of his geometry is found in the Byzantine Medieval aesthetic tradition, and this is precisely what they were, supposedly, significantly distinct from the then-current

Поздрав из Њујорка, 2018, 150x150, акрил на платну
Greetings from New York, 2018, 150x150, acrylic on canvas

уметности осамдесетих, као што су расположења „не-експресионизма“ (за разлику од „нео-експресионизма“) или пак „ученог сликарства“ и „сликарства историјске меморије“ (за разлику од оних варијанти „нове слике“ заснованих на представама и поступцима савремене мас-медијске продукције).

Гребенаревићев обликовни поступак при настанку завршног дела одвија се следећим процесом: полази од цртежа који настаје интуитивно, по неком унапред не-предвиђеном и неизвесном импулсу, да би

neo-geo trend. Confirmed by the artist himself, the thesis of a specific genius loci features of Grebenarović's art, after all, seems to not be in an exclusive opposition with the possibility of him having an idea cognation with some of the typical movements of art in the eighties, such as the „non-expressionism“ (unlike „neo-expressionism“) tempers or the „learned art“ and the „historic memory art“ (unlike those variances of „new painting“ based on the representations and actions of modern mass-

почетна визуелна ситуација забележена у цртежима на листовима хартије малих формата, потом увећана до димензија галеријске слике-објекта на подлози посебно припремљеног дрвета. Наиме, за свако од својих дела у материјалу бојеног дрвета Гребенаровић поседује припремни цртеж према којему врши разраду ка финалном статусу слике-објекта, при чему током радног процеса долази до измена које ипак не нарушавају идеју и изглед пролазног предлошка. Иако је овај поступак строго контролисан, поседује и нуди могућност одступања од почетног до завршног стадијума обликовања објекта који се у исти мах указује естетским и спиритуалним, класичним и (пост)модерним, задржавајући примарну инспирацију историјском меморијном, али ипак и изнад свега, опстајући као изразито савремено уметничко дело.

За ову изложбу, Гребенаровић је одабрао десет нових и досад неизлаганих слика, већином уљем на платнима правилних правоугаоних формата, дакле по техници рада различитих од претходних у којима је главнином користио тврде подлоге панела. Тематика и симболика ових радова колико је у континуитету са претходним, толико је и од њих другачија и различита. Лишава се комплексности композиција у сликама-објектима неправилних и променљивих димензија у замену за строго планирање и правилне структуре у којима се поједини елементи целине, посебно у неким од њих, налазе у унапред тачно прорачунатим и предвиђеним односима. Али тиме значења ових радова нису битније померена од специфичних духовних садржаја уграђених у темељима целокупног досадашњег Гребенаревићевог опуса.

Упркос промени техничког поступка и композиционих принципа, новије Гребенаревићево сликарство са његовим претходним циклусима повезује уметникова константна склоност ка њему својственим симболичким значењима уметничког дела. Две такве симболичке теме, међу осталима, чине се у овим сликама посебно упечатљивим: то су теме лавиринта и бесконачне траке, обе препуне бројним древним и савременим, колективним и индивидуалним, евидентним и потенцијалним конотацијама. По среди је, дакле, и даље једна формално прегледна и садржајно комплексна „учена уметност“ заснована на синтези и симбиози тих двеју комплексарних компоненти – једноставне визуелне и сложене симболичке - Гребенаровић гради и изно-

media production).

Гребенаровић's composition procedure during the creation and up to the finished piece unwinds with the following process: he commences from an intuitively created drawing, from some unforeseeable and undetermined impulse, from the starting visual situation that is to be recorded in drawings on sheets of paper of a small format, and then blown up to the dimensions of gallery-sized painting-objects, on bases of specially prepared wood. Indeed, Гребенаровић possesses a preparatory drawing for each of his colored wood pieces, according to which he develops to the final status of the painting-object, whereby the idea and appearance of the temporary template are not compromised during the work process. Even though this is a strictly controlled action, it possesses and offers the possibility of departure from the beginning to the final stadium of shaping the object, which simultaneously indicates to the aesthetic and spiritual, classic and (post) modern, maintaining the primary inspiration of the historic memory, and yet and above all, remaining a distinctly modern work of art.

Гребенаровић has chosen ten new and, until now, non-exhibited paintings for this exhibition, for the most part oil on canvas in rectangular formats, therefore in a technique different to previous ones where he had mostly used hard panel bases. The themes and symbolism of these pieces is as much a continuation of the previous ones as it is different and disparate from them. He releases the complexity of the compositions in the image-objects of irregular and changeable dimensions in exchange for strict planning and regular structures, where certain elements of the whole, especially in some of them, are to be found in previously precisely calculated and predetermined correlations. But the meanings of these works have not significantly shifted from the specific spiritual contents that have been built into the foundations of Гребенаровић's entire current opus because of this.

Despite the change in technical procedure and principles of composition, Гребенаровић's newer art is connected to the previous cycles by the artist's constant propensity towards symbolical meanings within artwork that are personally his. Two such symbolic themes, amongst others, seem especially noticeable in these paintings: these are themes of labyrinths and endless pathways, both overflowing with numerous ancient and contemporary, collective

ва допуњује своје специфично уметничко поимање.

Гребенаровић настоји да од пионира ране историјске апстракције баштини принцип „духовног у уметности“, као што се са савременим трендовима (попут сликарства „тврдих ивица“ и „натегнутог платна“) дели формалну сведеност и колористичку атрактивност која гледаоца наводи на активну визуелну партиципацију. Разуме се да у постојећим приликама у којима Гребенаровићев сликарство настаје више нема места за утопијске пројекције, при чему ипак верује како и у савременој уметности он настоји да открије и обнови, у складу са мемоарима давно минулог уметничког наслеђа.

Сопствени технолошки процес обликовања слике-објекта Гребенаровић је објаснио сагласно поступцима које преузима из рецепта средњовековних иконописаца, при чему он, служећи се таквим поступцима, остварује изглед и значење дела одговарајућих токовима и изазовима савременог уметника и савремене уметности. Стога, без обзира на то што је једна од његових кључних раних слика настала према предлошку Рафаелове Атинске школе и што се потом учестало бавио живописањем православних храмова, Гребенаровић је заправо стасавао у амбијентима савремених градова, од Београда, прео Њујорка и натраг, управо на чијим је поприштима интензивних културних збивања изградио своје уметничка поимања.

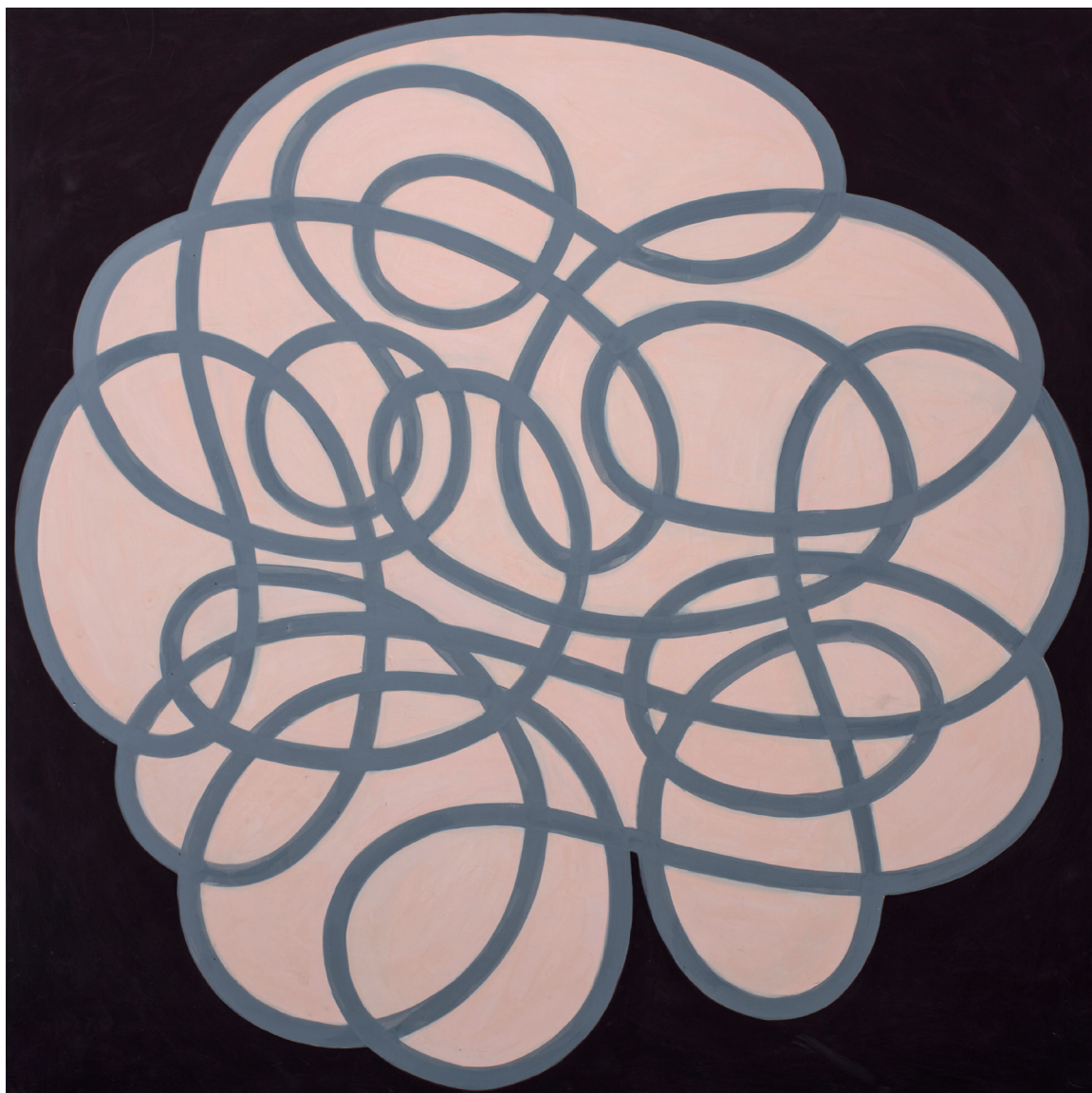
Када се у првој половини осамдесетих година прошлог века појавио на тадашњој београдској уметничкој сцени, по визуелном језику знатно различит од њених осталих актера, Гребенаровић се својом пост-минималистичком и неконструктивистичком геометријом нашао на месту укрштања „искуства прошлости“ и савремених сензибилитета у контексту плуралистичких постмодернистичких проблемских распона. Отада, протекле су многе године и целе деценије, данас се његово садашње сликарство налази у битно измењеном контексту непрегледности уметности у првим двама декадама 21. века. Издржавајући све неизвесности такве крајње хаотичне ситуације недавних и текућих „чуда какофоније“, својим новим сликама он опстаје на сцени као појединац препознатљивог лика и поузданих вредности.

and individual, evident and potential connotations. Therefore, what is going on is yet another formally clear and content-complex „educated art“ based on the synthesis and symbiosis of those two complementary components – the simple visual and complex symbolic ones – as Grebenarović builds anew and adds on to his specific artistic understanding.

Grebenarović aims to share the pioneering early historical abstraction heritage principle „spirituality in art“, as well as the modern trends (such as „sharp edge“ and „taut canvas“ art) with the formal reductionism and coloristic attractiveness that lures the viewer to an active visual participation. It is clear that there is no place for utopian projection in the existing condition in which Grebenarović’s art is formed anymore, even though he believes in it, and even in modern art aims to discover and restore it, in alignment with the memoirs of a long gone artistic heritage.

Grebenarović explains that his own technical process of shaping the painting-object is in accordance with the actions and recipes he took from Medieval iconographers, all the while using those processes to realize the appearance and meaning of the work in accordance with the streams and challenges of a modern artist and of modern art. So, despite one of his key early paintings being created according to a template of Raphael’s School of Athens and the fact he had painted Orthodox temples frequently after that, Grebenarović had actually grown within the ambient of modern cities, from Belgrade to New York and back again, precisely the intense cultural grounds on which he built his artistic perceptions.

When he appeared on the Belgrade art scene of the mid-eighties of the last century, significantly different in visual narration from the other actors, Grebenarović found himself with his post-minimalist and non-constructivist geometry at the meeting point with the „experiences of the past“ and modern sensibilities in the context of pluralistic post-modernistic problematic ranges. Many years and decades have passed since then, and today his art is found in a significantly altered context of the vastness of art in the first two decades of the 21st Century. Withstanding all the uncertainties of such a highly chaotic situation of the recent and current „wonders of cacophony“, he persists on the scene with his new paintings as an individual of distinct features and sound values.

Церебрални лавиринт - Параграфи, 2017, 120x120, акрил на панелу
Cerebral labyrinth - Paragraphs, 2017, 120x120, acrylic on panel

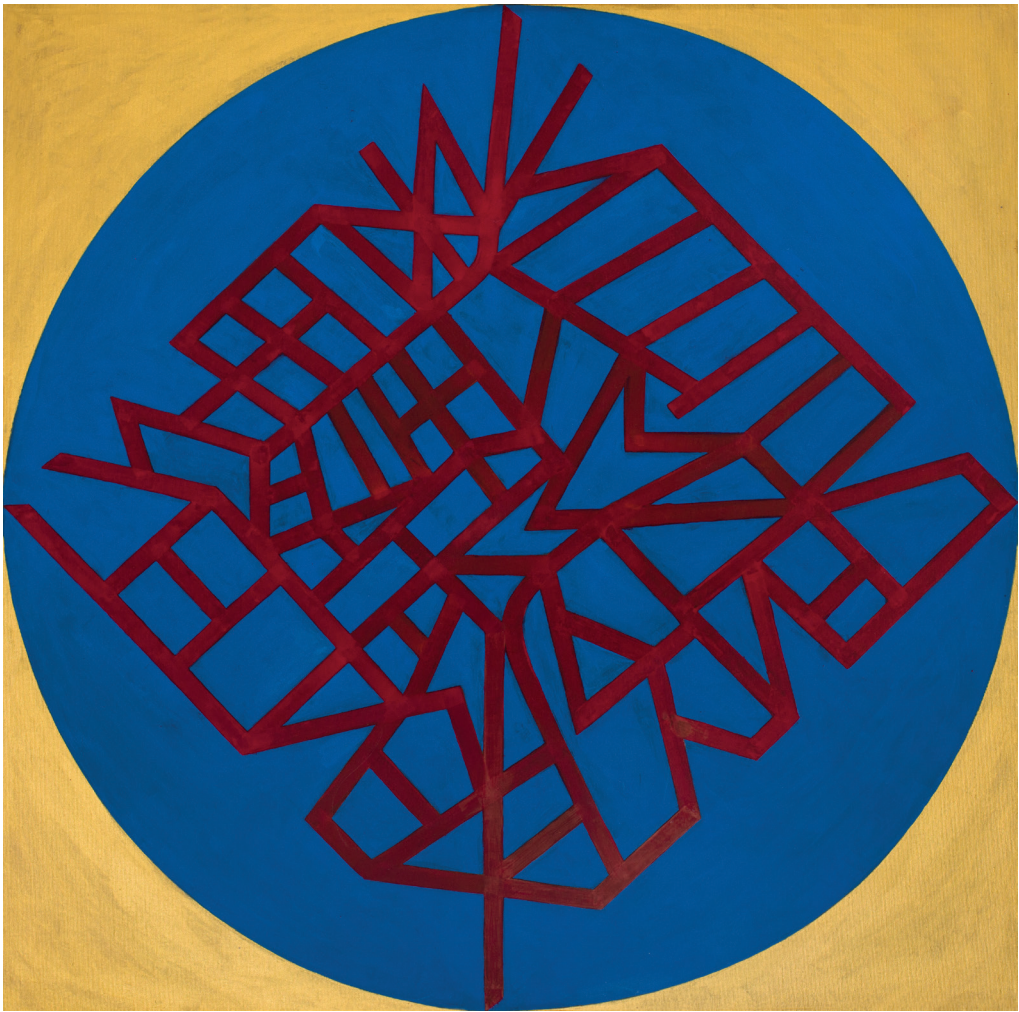
Променљиве равни 2018, 105x105, акрил на платну
Changeable Planes, 2018, 105x105, acrylic on canvas

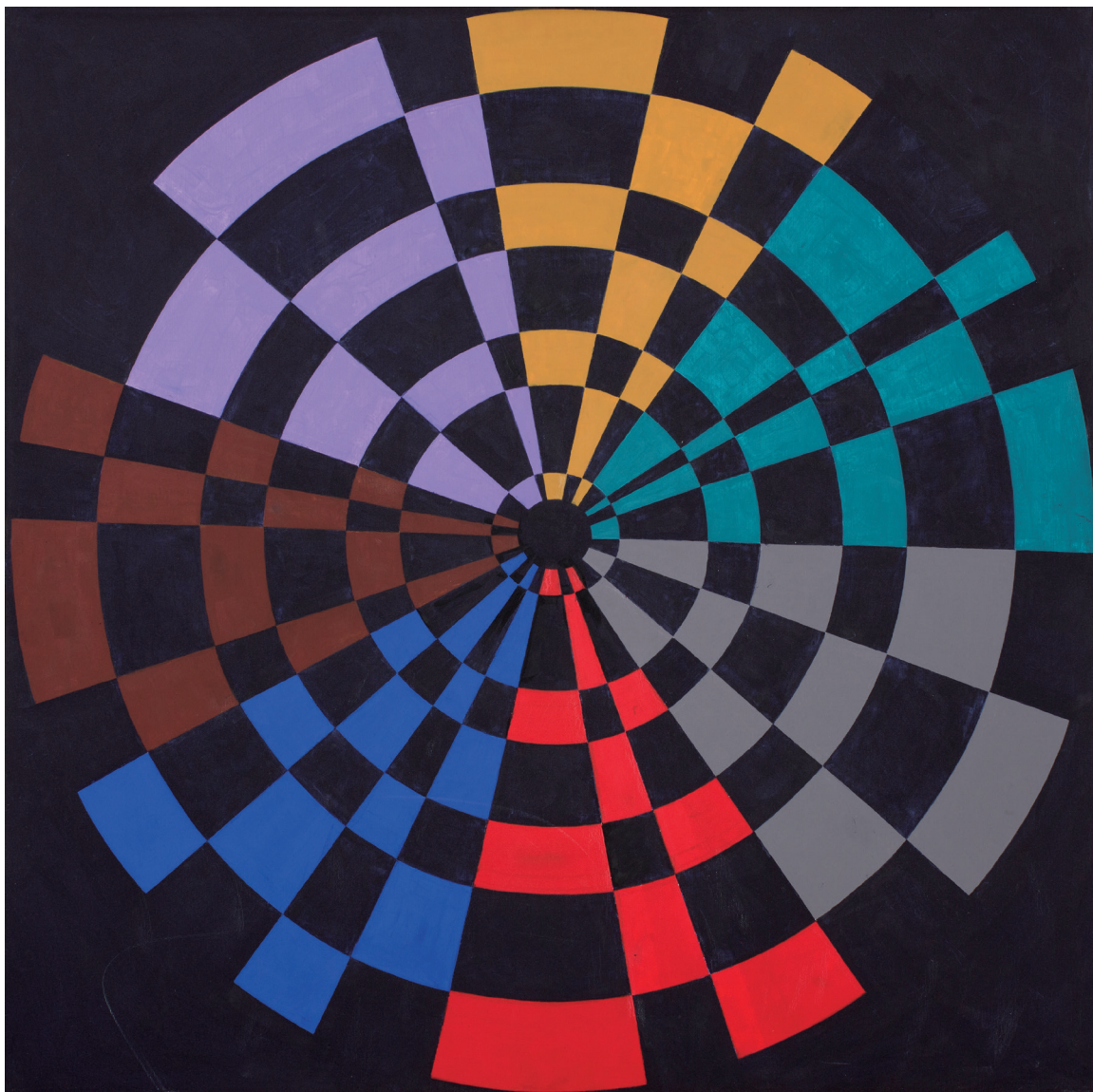
Замка за брзоплете, 2017, 105x105, акрил на платну
Trap for Hasty, 2017, 105x105, acrylic on canvas

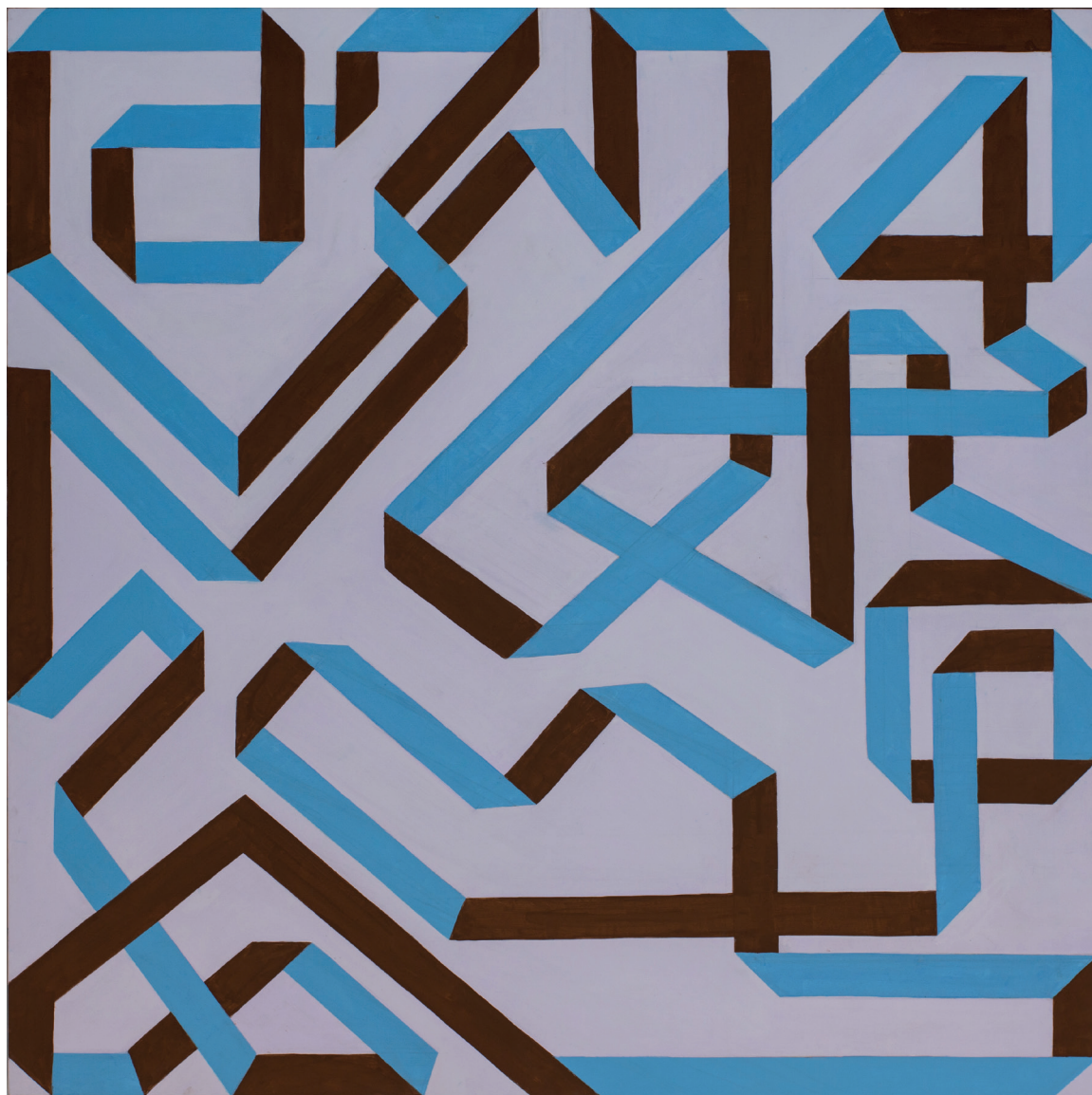
Светла и тамна страна Месеца, 2018, 105x105, акрил на платну
The Light and the Dark Side of the Moon, 2018, 105x105, acrylic on canvas

Молитва срца, 2017-2018, 105x105, акрил на платну
Prayer of the Heart, 2017-2018, 105x105, akril na platnu

Црна рупа, 2018, 105x105, акрил на платну
Black hole, 2018, 105x105, acrylic on canvas

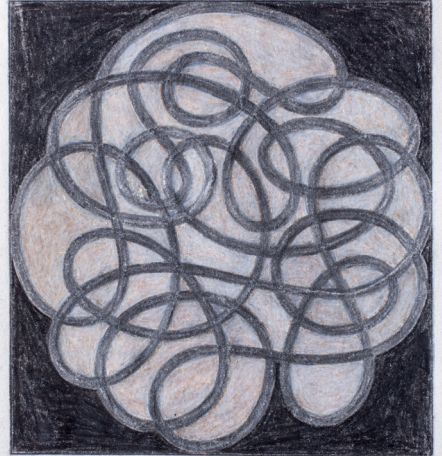
Бесциль, 2018, 150x150, акрил на платну
Aimlessness, 2018, 150x150, acrylic on canvas

ЦРТЕЖИ DRAWINGS

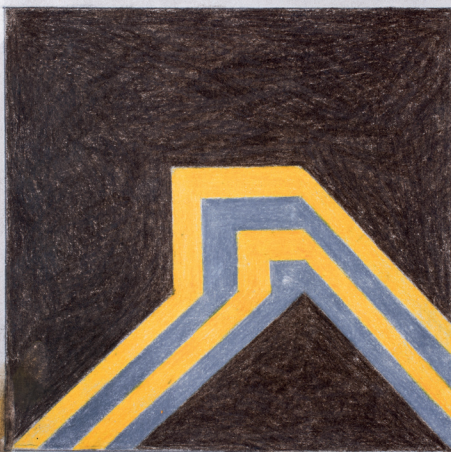

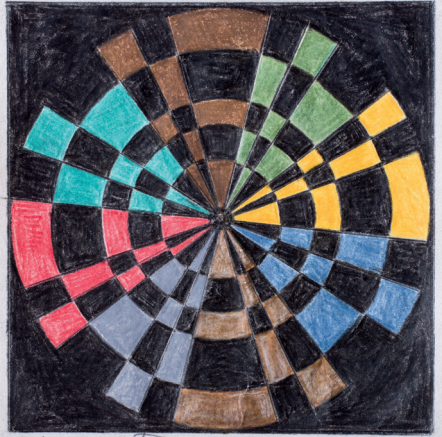
З. Абдукаримович * Кезиброллачи кавиринчи II * '16
* Зейтин мозак *

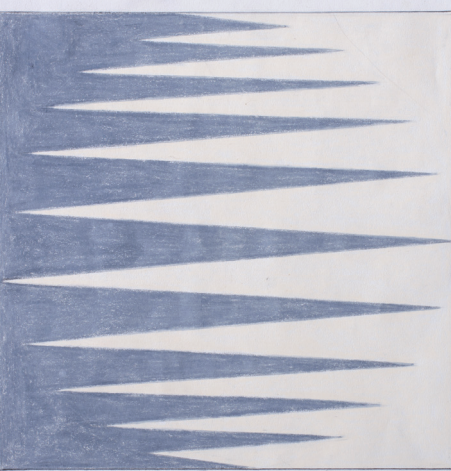
З. Абдукаримович * Кезиброллачи кавиринчи * БСД 2016

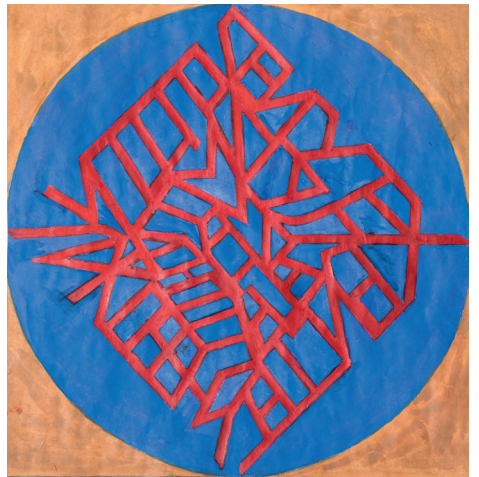
З. Абдукаримович * Фозилнинг равшани * БСД 2016.

З. Абдукаримович * Сан муноот ва ва * БСД 2016
- Анголела -

З. Абдукаримович * Обскура и шогунда сиррали месеца * '16

З. Абдукаримович * Мошини ва сирра * БСД 2016

ЗОРАН ГРЕБЕНАРОВИЋ

Рођен је 1952., у Лесковцу.

Диполомирао је на сликарском одсеку Факултета ликовних уметности у Београду, 1981. године. По завршетку студија одлази у Њујорк.

Након повратка из Њујорка 1986., настају промене у стилском и технолошком приступу слици. За то време везује се и ангажовање на пољу сакралне уметности која ће трајати до данашњег дана. Живописао је пет храмова и урадио мноштво фресака и икона.

Члан је УЛУС-а (Удружења ликовних уметника Србије) од 1982.

Члан је ЛАДЕ (Друштва српских уметника) од 2012.

Учествовао је на многобројним изложбама у земљи и иностранству.

Дела у музејским збиркама и приватним колекцијама:

Музеј савремене уметности у Београду

Музеј града Београда

Музеј Zepher у Београду

Народни музеј Пожаревац

Фондација Вујачић колекција

Колекција Делић

Колекција Трајковић

Колекција Чалић

Галерија савремене ликовне уметности Ниш

Збирка РТС-а

Збирка Народне библиотеке Србије

Збирка Правног факултета Универзитета у Београду

Приредио је шеснаест самосталних изложби:

1981. Галерија Дипломатског клуба амбасаде САД, Београд

1983. Галерија Дома омладине Београда (слике)

1988. Collegium artisticum, Сарајево (колажи)

1988. Галерија Equina, Љубљана (слике)

1989. Салон музеја савремене уметности, Београд (слике и цртежи)

1993. Галерија Jazzbina, Београд (слике)

1994. Галерија Sebastijan-art, Београд (слике)

1999. Галерија УЛУС.а, Београд (слике)

2000. Салон 77, Галерија савремене ликовне уметности, Ниш (слике)

2007. Галерија РТС-а, Београд (слике)

2011. Ликовни салон, Чачак (колажи и цртежи)

2011. Галерија Центра за културу Масука, Велика Плана

2012. Галерија УЛУС-а, Београд (слике)

2013. Галерија 212, Београд (слике и цртежи)

2016. Галерија 212, Београд (слике и цртежи)

Живи у Београду, на Звездари.

Адреса: Цара Јована Црног 8

Тел: 011 380 62 19, 064 246 87 14

ZORAN GREBENAROVIĆ

He was born in 1952 in Leskovac.

He graduated from the Faculty of the Fine Arts in Belgrade in 1981. After graduation, he went to New York. Upon his return from New York in 1986 changes occur in the stylistic and technological approach to painting. Around that time he became engaged in the field of religious art and that engagement will last until the present day. He fresco painted five temples (Serbian Orthodox Churches) and painted a large number of frescoes and icons.

He is a member of the ULUS (Association of Fine Artists of Serbia) from 1982.

He is a member of the LADA (Society of Serbian Artists) from 2012.

He has participated in numerous exhibitions at home and abroad.

Works in museum collections and private collections:

Museum of Contemporary Art in Belgrade

The Belgrade City Museum

The Zepter Museum in Belgrade

The National Museum Pozarevac

The Vujicic Foundation Collection

The Delic Collection

The Trajkovic Collection

The Cali(Collection

Gallery of Contemporary Fine Arts NiS

Collection of RTS (Radio Television of Serbia)

Collection of the National Library of Serbia

Collection of the Faculty of Law of the University in Belgrade

He organized fourteen solo exhibitions:

1981 Gallery of the Diplomatic Club of the US Embassy, Belgrade

1983 Gallery of the Cultural Center Dom omladine Belgrade (paintings)

1988 Collegium artisticum, Sarajevo (collages)

1988 Gallery Equrna, Ljubljana (paintings)

1989 Salon of the Museum of Contemporary Art, Belgrade (paintings and drawings)

1993 Gallery Jazzbina, Belgrade (paintings)

1994 Gallery Sebastijan-art, Belgrade (paintings)

1999 Gallery of the Association of Fine Artists of Serbia (ULUS), Belgrade (paintings)

2000 Salon 77, Gallery of Contemporary Art, Nis (paintings)

2007 Gallery of the RTS (Radio Television of Serbia), Belgrade (paintings)

2011 Art Salon, Cacak (collages and drawings)

2011 Gallery of the Cultural Center Masuka, Velika Plana (drawings)

2012 Gallery of the Association of Fine Artists of Serbia (ULUS), hBelgrade (paintings)

2013 Gallery 212, Belgrade (paintings and drawings)

2016 Gallery 212, Belgrade (paintings and drawings)

He lives in Belgrade, in Zvezdara.

Address :Cara Jovana Crnog 8

Tel.+38111 3806219,+381642468714

Издавач:
Галерија Б2
Балканска 2
11000 Београд, Србија
тел: +381 11 20 55 017
е-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

Publisher:
Gallery B2
Balkanska 2
11000 Belgrade, Serbia
tel: +381 11 20 55 017
e-mail: galerija@b2.rs
web: www.galerijab2.rs

За издавача:
Драган Стојадиновић

For Publisher:
Dragan Stojadinović

Савет галерије:
Драгица Вуковић
Оливера Парлић Карајанковић
Александар Келић

Gallery Council:
Dragica Vuković
Olivera Parlić Karajanković
Aleksandar Kelić

Организација и продукција:
Аља Сувачаров

Organization and Production:
Alja Suvačarov

Текст:
Јерко Денегри

Text:
Jerko Denegri

Превод текста:
Дуња Лукић

Translation:
Dunja Lukić

Дизајн:
Blueprint

Design:
Blueprint

Фотографија:
Милан Краљ

Photography:
Milan Kralj

Штампарија:
Byzart digital print, Београд

Printed by:
Byzart digital print, Beograd

Тираж:
300

Tiraž:
300

CIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

75.071.1:929 Гребенаровић З.[083.824]
75(497.11)"20"[083.824]

ГРЕБЕНАРОВИЋ, Зоран, 1952-

Зоран Гребенаровић : београдски лавиринти : децембар 2018. - јануар 2019. / [текст Јерко Денегри ; превод текста Дуња Лукић ; фотографија Милан Краљ] = Zoran Grebenarović : Belgrade labyrinths : december 2018 - january 2019 / [text Jerko Denegri ; translation Dunja Lukić ; photography Milan Kralj]. - Београд : Галерија Б2 = Belgrade : Gallery B2, 2018 (Београд : Byzart). - 20 стр. : репродукције ; 25 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Текст штампан двостубачно. - Тираж 300. - Зоран Гребенаровић: стр. 20.

ISBN 978-86-6054-001-2

а) Гребенаровић, Зоран (1952-) - Слике - Изложбени каталози COBISS.SR-ID 271545100